

กิตติกรรมประกาศ

กลางปี '46 หากผู้เขียนหยุดยั้งการเดินทางตามคำทัดทานของหลายๆ คน ก็คงไม่มีวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอขอบคุณสำหรับคำทัดทานครั้งนั้นที่ได้กลายเป็นแรงส่งความมุ่งมั่นเพื่อตามหาบางสิ่ง ขอขอบคุณ เอ เพื่อนมนุษยวิทยา ที่ร่วมเดินทางไปอย่างเต็มใจ และการเดินทางครั้งนั้นจะไม่ได้กลายเป็นต้นทางของงานชิ้นนี้ได้ถ้าหากขาดพี่ชายที่แสนดี "พีบิงเลาะห์" ที่ให้คำปรึกษาตลอดการเดินทางและการถามไถ่ที่มาพร้อมกับกำลังใจที่ไม่เคยห่างหาย

ขอขอบคุณอาจารย์เสมอชัย พูลสุวรรณ ที่ทำให้ผู้เขียนมีความมั่นใจที่จะเรียงร้อยความคิดออกมาเป็นตัวหนังสือและคำแนะนำที่แหลมคมจนกลายเป็นวิทยานิพนธ์ที่สมบูรณ์ อาจารย์ชไมพร รุ่งฤกษ์ฤทธิ์ ที่คอยโทรหาหากผู้เขียนเยียบหายไปนานและคำปรึกษาวิธีการทำงาน และหลุดพ้นจากวังวนของคำว่า "PERFECT" ทำให้ผู้เขียนรู้ว่าไม่มีอะไรในโลกนี้ที่จะสมบูรณ์แบบ อาจารย์ขวัญชัยวัน บัวแดง สำหรับคำแนะนำเพื่อเพิ่มความหนักแน่นในเนื้องานมากขึ้น อาจารย์ปฐมฤกษ์ เกตุทัต กับข้อเสนอแนะที่ผู้เขียนอาจจะหลงลืมไปบ้าง

การอยู่ในภาคสนามอย่างมีความสุข การเคารพผู้ให้ข้อมูลทุกท่าน การวางตัวของผู้เขียนตลอดเวลาที่อยู่ในภาคสนาม เป็นสิ่งที่ผู้เขียนตระหนักอยู่ตลอดเวลาของการทำงาน ขอขอบคุณ อาจารย์อุททอง ประศาสน์วินิจฉัย "ครู" ที่ทำให้ผู้เขียนได้รู้ว่่านักวิจัยที่ดีเป็นอย่างไรและคอยเน้นย้ำความหมาย "จรรยาบรรณ" ของนักวิจัย ที่ผู้เขียนได้รับรู้มาตลอดตั้งแต่เรียนระดับปริญญาตรี และเป็น "ครู" ที่ทำให้ผู้เขียนเรียนรู้ว่าความสุขนั้นอยู่รอบตัวเป็นอย่างไร

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้คงเป็นงานศึกษาชิ้นหนึ่งที่รวบรวมข้อมูลจากเอกสารและอยู่ในห้องสี่เหลี่ยม ขอขอบคุณ อาจารย์สมศักดิ์ แสงประเสริฐ ผู้อำนวยการโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวนที่ได้เปิดโอกาสให้ผู้เขียนได้เข้าไปอยู่ในอีกโลกหนึ่งที่ไม่เคยรู้จักและน้อยคนที่จะรู้จัก ครู เจ้าหน้าที่และนักเรียนในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวนทุกคนที่เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ของผู้เขียน ผู้เขียนขอกล่าวคำ "ขอโทษ" หากการนำเสนอในงานชิ้นนี้ได้กระทบกระเทือนผู้ใด ผู้เขียนมิได้มีเจตนาที่นำความเสียหายแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง แต่ต้องการเปิดโลกโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ผ่านตัวหนังสือซึ่งอาจนำไปสู่ประโยชน์ต่อไปในอนาคต สุดท้ายของย่อหน้านี้ คือ คำ "ขอโทษ" ผู้ที่มีรายชื่อปรากฏในงานชิ้นนี้ ที่อาจไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังถูกผู้เขียน "สัมภาษณ์"

ขอขอบคุณ พี่วิชัย ที่มีก็มีเรื่องราวที่หยิบยกออกมาเป็นคำขู่ แต่ก็ได้กลายเป็นแรงฮึดในการทำงานของผู้เขียนและความช่วยเหลือต่างๆ ลุงประสิทธิ์กับการอำนวยความสะดวกในหลายๆ เรื่อง

ขอบคุณเพื่อนที่ใช้ชีวิตในชั้นเรียนมานุษยวิทยาด้วยกัน พี่แอน บัว กับการหยิบยื่นมิตรภาพ น้ำใจ ความรู้สึกที่อบอุ่น เอ เพื่อนที่ทำให้ผู้เขียนไร้พรหมแดนของเพศสภาพ พี่เอก ที่คอยหยิบยื่นคำแนะนำดีๆ ที่เป็นต้นแบบทั้งการทำงานและการใช้ชีวิต พี่ดี๊ก เจน พี่ยุ่น พี่ตุ่น ลี เจ กับ การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ชีวิตของนักศึกษามานุษยวิทยา พี่ดำรงพล กับหนังสือดีๆ และความช่วยเหลือที่พร้อมจะหยิบยื่นให้

ขอบคุณ จี๊ว แป้ง และจ๊อบที่สอนให้ผู้เขียนรู้จักคำว่าเพื่อน และให้อภัย เพื่อนที่คอยถามไถ่เพื่อหาหนทางช่วยเหลือตลอดการทำงาน ถึงแม้ว่าเราจะอยู่ไกลกันแต่ความเป็นเพื่อนยังคงสนิทแน่นเหมือนเดิม และ เจ็จุ่ม สำหรับความใจดีที่จะช่วยเหลือโดยไม่ปฏิเสธ พี่เฟิร์น ผู้ที่ห่างหายไปมากกว่า 7 ปี กับการเจอกันอีกครั้งพร้อมกันงานถอดเทปเวลา 120 นาที

ขอบคุณ “พี่เอก” ที่เข้าใจทุกอารมณ์และกำลังใจที่ให้มาอย่างเสมอต้นเสมอปลาย

เหนือสิ่งใด พ่อและแม่ที่เป็น “ผู้ให้” อย่างแท้จริงและเข้าใจในความเป็นมนุษย์ของผู้เขียน ใบเตย น้องสาวที่แสนน่ารัก ที่ต้องไปกับผู้เขียนเสมอหากคืนนั้นไม่ได้นอน และคอยสอบถามถึงเรื่องงานอย่างใส่ใจ ถึงแม้ว่าจะไม่เข้าใจในงานของผู้เขียนก็ตาม ชิสุ่น้อย-น้ำเพชรและน้องบีบี สมาชิกในครอบครัวที่ทำให้ผู้เขียนหายเหนื่อยจากการทำงานทุกครั้ง

ศุภรา มณีรัตน์

ปลายเดือนพฤษภาคม 2547